

Grada Bouman

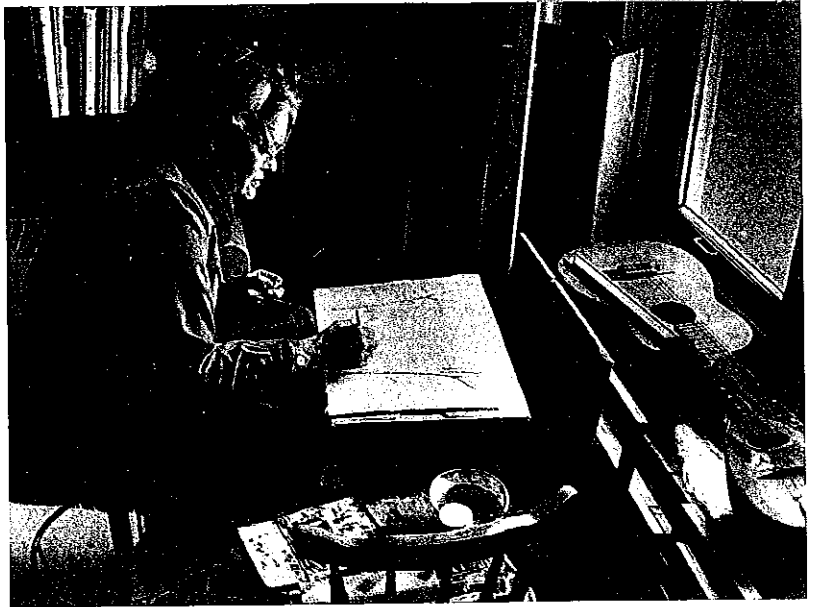
Van kindsfaan wilde Grada Bouman al schilderen maar als zo vaak vroeger leek het haar ouders geen goede keuze. Het is fijn om te doen kind, maar verstandiger als hobby. Zo belandde Grada in het onderwijs.

Grada Bouman: 'Maar ineens zag ik mijn kans om de Akte MO tekenen te halen. Ik was op dat moment al 8 jaar onderwijzeres en zon al jaren op het hoe en wat. Toen hoorde ik dat je een beurs kon krijgen en daar was ik wat blij mee. Niet dat het toen meteen zo makkelijk ging. Eerst moest ik nog mijn diploma MMS halen want de onderwijzersakte was voor die opleiding niet genoeg. Ook de opleiding zelf viel niet mee door de grote hoeveelheid wiskunde die heel ver ging met beschrijvende meetkunde en orthogonale projectie. Veel te ver voor het vak wat ik leerde, 't leek wel de TH. Maar goed je hebt een ideaal en dat wil je bereiken. Ik heb dan ook nooit en te nimmer een dag spijt gehad. Kunst is echt het enige in onze wereld waarin je echt gelukkig kunt zijn.'

We zitten in haar huis, propvol gestouwd zoals bij de meeste kunstenaars. Grada is geen uitzondering. Tussen de boeken, tijdschriften, tientallen schetsboeken, post en vele andere spullen kun je nog net een lege stoel vinden. De kasten puilen uit, de muren zijn behangen met eigen werk en schilderijen van collega's. Tussen dit alles lopen twee mooie katten gracieus naar hun eigen kussentje om plompverloren voor de kachel plaats te nemen.

Grada: 'Vijf jaar woon ik nu in Den Haag en het bevalt goed. Ik woonde in Hilversum en kreeg jaren geleden een atelier in Rijswijk. Het leek mij daarom beter om hierheen te verhuizen wat dichterbij de werkplek. Een extra punt dat ook meespeelde was dat ik al sinds 1974 lid ben van Pulchri Studio. Je betrokkenheid als je wat verder weg woont is niet zo groot. Dat is nu verbeterd. Ook ben ik lid van de Haagse Aquarellisten maar die doen erg weinig de laatste tijd, daar is de rek uit. Jammer.'

De bel gaat; post... de poezen springen op en zien een mogelijkheid om naar buiten te sluipen. Ik kijk in die tijd wat rond, ik ken weinig werk van Grada en

zie iets heel anders dan ik gedacht had te zullen zien. Ze blijkt een kundige vakvrouw te zijn die heel goed kan uitbeelden wat haar beroert.

Grada bij terugkomst: 'Ik houd van strakke vormen: architectuur trekt mij. Moderne gebouwen maar ook oude huizen fascineren mij, lege kamers en vijvers, van die mooi aangelegde in nieuwbouwwijken. Tegenover het strakke zet ik graag het beweeglijke, het lichtvoetige van de natuur. Ik schets overal, met foto's kan ik niet overweg.'

Terwijl ze dat zegt komen de schetsboeken te voorschijn. Prachtige bladen vol oude huizen, niet vervallen maar nog in vrij goede staat. Moderne woningen. Strak aangelegde vijvers, omgeven door uitbundig bloeiende struiken en planten. Maar ook een winterlandschap met kale bomen in afwachting van sneeuw of een nieuwe lente.

Grada: 'Het zijn mijn geheugensteunen, daarin zitten mijn ideeën. Die schetsen en krabbels hoe summier ook geven mij direct de sfeer die ik nodig heb. Dan ben ik meteen weer terug. Eens was ik in Wenen op een officieel bezoek. Er was niets artistieks en geen enkele aanleiding van kunstzinnige aard, integendeel het was erg formeel. Toch viel mij iets op wat ik wilde vasthouden, een soort vervreemding. Gelukkig had ik wel mijn zakagendaatje bij de hand en heb toen kans gezien stiekem iets daarin te krabbelen. Later is dat een heel mooi olieverfschilderij geworden. Ook lege ruimten boeien mij. Kijk hier

die onwezenlijke sfeer van leegte, stof en verval die probeer ik op papier te zetten. Ik ploeter net zolang tot ik die te pakken heb; probeer zo het onzichtbare zichtbaar te maken. Sommige lijnen geef ik eerst heel dun aan met potlood. Dat is nodig, ik ben nogal vormgericht en anders raak ik al werkend de ordening kwijt. Sommige aquarellen geven aanleiding tot een olieverf waarmee weer andere mogelijkheden te vinden zijn. Daar moet ik echter voor gaan zitten. Het kost veel meer tijd, het drogen al neemt meerdere dagen. Maar je kunt er langer op sjouwen en je kunt met je ideeën verder gaan dan in een aquarel. Het is de uitdaging waard.'

Ik geef te kennen dat ik ook graag het Rijswijkse atelier wil zien. Geen enkel punt. Het is droog, we stappen in de auto.

Tot mijn verbijstering blijkt het atelier al net zo vol als het woonhuis. Alle accessoires, misschien eens nodig, opgesteld in open rekken langs de muur. Ervoor een wonderlijk kleurrijk stilleven. Door het raam kijkend heb je een grandioos uitzicht op een groot grasveld omzoomd door een brede sloot. Een twintigtal reigers staat te kleumen. De lage zon laat lichtstralen over gras en vogels glijden. Een winterse sfeer van stilte, leegte en verwachting. Voor het venster een stoel, ernaast een schilderstafeltje waarop verf en penselen. Een toplokatie voor Grada Bouman die meteen aan het schetsen slaat.

Marianne Dommissie

PB 1/021